

Şiyilik

Sadrettin ERTEK
Derya KILIÇ

İYİLİK

E-ISBN: 978-975-2490-94-9

Kitapta yer alan hikayelerin
içeriğinin tüm sorumluluğu yazarlarına aittir

Bu kitabın basım, yayın ve satış hakları
Eğitim Yöneticileri ve Uzmanları Derneği'ne (EYUDER) aittir.
Anılan kuruluşun izni alınmadan, Kitabın bütünü ya da bölümleri,
kapak tasarımı, mekanik elektronik, fotokopi, manyetik, kayıt ya da
başka yöntemlerle çoğaltılamaz, basılamaz, dağıtılamaz.

1. Baskı: Haziran 2023, Ankara

İmtiyaz Sahibi
EYUDER

Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Adem ÇİLEK

Yazarlar
Sadrettin ERTEK
Derya KILIÇ

Yayına Hazırlama
Murat KOÇALI

İletişim
EĞİTİM YÖNETİCİLERİ VE UZMANLARI DERNEĞİ

İnternet: www.eyuder.org.tr

E.ileti: eyuder@gmail.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	4
İYİLİK.....	5
KAYIP ÇANTA.....	21
YAZARLAR:.....	39

ÖNSÖZ

İyilik kelimesi, insanların diğer insanlara yardım etmek veya onlara faydalı olmak için gösterdikleri davranışları ifade eder. Bu davranışlar, çoğu zaman özveri gerektirir ve bu özveri, birçok insanın hayatını değiştirmek için yeterli olabilir.

İyilik yapmak, dünyada pozitif bir etki yaratmak için harika bir yoldur. Küçük bir iyilik bile bir kişinin hayatında büyük bir fark yaratabilir. Örneğin, bir yabancıya gülümsemek veya yardım etmek, o kişinin gününü değiştirebilir ve ona umut verir.

İyilik yapmak aynı zamanda kendimize de faydalıdır. Başkalarına yardım etmek, kendimizi daha mutlu ve tatmin olmuş hissetmemizi sağlar. Kendimize ve başkalarına iyilik yapmak, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için küçük ama önemli bir adımdır.

İYİLİK

İkinci vakti ne de güzeldi yaz aylarında. Güneş bulutların arkasından güzel yüzünü gösteriyor, üşütmüyor ama sıcaktan da bunaltmıyordu. Denizin üstünde pırıltılar vardı yüzlerce... Güneş, denizin üstünde sanatını gösteriyordu adeta. Kıvrım kıvrım, parça parça parlıyordu deniz. Kumsal bir başka güzeldi. Sanki kumsalın üzerine parça parça altın tozları serpilmişti.

Kaptan Utku ve Öğretmen Öykü ikinci vaktinde, odun ateşinde demledikleri semaver çayının tadını çıkarıyorlar, dinleniyorlardı. Çocuklar denizde... Anneleri orman masasında piknik yapıyorlardı. Herkes halinden memnundu. Deniz, kum ve güneşin dansı kampta bir mutluluk sebebiydi.

Kampta her şey yolundaydı. Ağaçların gölgeleri kampın ortamına ayrı bir güzellik katıyordu. Sessizliği bozan bir şey oldu.

Çınar ve Umut kumsaldan kampa doğru koşarak geldiler. Nefes nefese kalmışlardı.

-Kaptan! Kaptan! Yardımına ihtiyacımız var.

Kaptan Utku:

-Anlamadım çocuklar.

Öğretmen Öykü:

-Çocuklar sakin olun. Panik yapmayın. Derin bir nefes alın. Utku abi bir bardak su verelim en iyisi çocuklara.

Kaptan Utku iki bardak suyu doldurduğu gibi çocuklara verdi. Çocuklar suyun bir kısmını içebildikten sonra:

-Kaptan dinle bizi! Anlatıyoruz.

Biz az önce kumsalda yürüyüş yapıyorduk. Emrah abiye rastladık kumsalda. Denize bakıp bakıp duruyordu. Kendisine selam verdik.

Emrah abi bizim selamımızı aldıktan sonra:

-Çocuklar, av köpeklerim denize girdiler, onlara bakıyorum ancak uzağa doğru yüzdüler, gelemiyorlar. Onları göremiyorum, geri dönmediler, köpeklerimi bekliyorum.

Çocuklar:

-Senin köpeklerin çok sevimli Emrah abi neden seni bırakıp gittiler?

Emrah abi:

-Beni bırakıp gitmediler ama neden gelmediler? Deniz neresinde? Bilmiyorum.

Biz de Emrah abi de çok üzüldük.

Çocuklar:

-Nasıl yardımcı oluruz?

Emrah abi:

-Kaptan Utku'nun kayığı var. Belki o bize yardımcı olur.

Çocuklar:

-Nasıl?

Emrah abi:

-Bakın çocuklar! Şu kumsaldaki büyük tekne var ya onu denize indirirsek Kaptan Utku da başına geçerse bizimle birlikte köpekleri denizde aramaya başlar. Belki buluruz.

Çocuklar:

-Haydi, gel! Bunu Kaptan Utku'ya anlat.

Emrah abi:

-Çocuklar, Kaptan Utku bana inanmaz.

Çocuklar:

-Neden?

Emrah abi:

-Ben Kaptan Utku'ya birkaç kez yalan söylemiştim. O da benim söylediğim yalanları öğrenmişti. O yüzden artık bana inanmaz.

Çocuklar:

-Neden yalan söyledin?

Emrah abi:

-Arkadaşlarla canımız bir yerlerde yüzmek, gezmek istese Kaptan Utku'ya birkaç yalan söyleyip tekneyi denize indirmesini sağlayıp eğlenmiştik ama her defasında yalanımız ortaya çıkmıştı. O yüzden bana inanmaz ama belki size inanır.

Çocuklar:

-İşte böyle, Kaptan Utku. Emrah abi belki bu sefer yalan söylemiyordur.

Kaptan Utku:

-Çocuklar, Emrah abiniz yalanla şakayı bazen birbirine karıştırıyor. Yıllardır deniz kaptanıyım köpeklerin denize girip de geri dönmediğini hiç görmedim. Köpekler temizlenmek ve serinlemek amacıyla denize girerler, biraz yüzerler sonra kıyıya

çıkarlar. Sularını bir güzel silkelerler, başka da bir şey yapmazlar.

Umut:

-Belki sen haklısın Kaptan Utku ama biz Emrah abinin yüzünü gördük. Çok üzgün görünüyordu. Yalan söyleyen bir insanın gözlerinden yaş gelmez bence.

Kaptan Utku:

-Çocuklar, bakın.

Çınar:

-Evet, Kaptan Utku. Emrah abi orada öylece denize bakıyordu.

Öğretmen Öykü:

-Utku abi, ya Emrah'ın söyledikleri doğruysa? Diyelim ki Emrah yalan söylüyor ya da şaka yaptığını zannediyor. Söyledikleri doğru çıkmazsa bu şaka değil, yalandır. Biz her ihtimale karşı biraz emek edelim, biraz yorulalım, tekneyi denize indirelim.

Biliyorum, senin tekneni kumsaldan denize indirmek için tek tek o ağır felekleri kumsala dizeceğiz, kayığı feleklerin üzerinden yürüteceğiz ve denize indireceğiz. Bunun için biraz yorulacağız ama olayın bir de şu tarafına bakalım: Biz sadece yorulmuş olacağız, Emrah da yalan söylemiş olacak. Olay doğruysa hepimiz mutlu olacağız. Bir deneyelim istersen.

Kaptan Utku:

-Tamam, öğretmenim. Sana saygım sonsuz. Sırf senin hatırın için denize indireceğim kayığı.

Kaptan Utku ve Öğretmen Öykü, kayığı denize indirirken epeyce terlediler. Kayığı bin bir zahmetle denize indirmişlerdi.

Kaptan Utku:

-Emrah son kararın mı? Köpeklerinin denizde olduğuna emin misin?

Emrah:

-Evet, Utku abi. Eminim.

Kaptan Utku:

-Allah! Allah! Haydi, Bismillah!

Motoru çalıştırdı ve yola ıktı. Öğretmen Öykü kumsaldan kayığı izliyordu. Tekne geri döndüğünde onu kumsala çıkarmak için hazırlık yapıyordu. Bir yandan da "İnşallah, Emrah doğru söylüyordur yoksa bu sefer Kaptan Utku fena kızar." diyordu.

Kaptan Utku çok becerikli bir insandı. Tamir edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Herkesin yardımına koşan güler yüzlü biriydi ama yalana asla tahammülü yoktu. Yalan söylendiğinde bir Doru kadar korkutucu olurdu, yanına kimse yaklaşamaz, herkes ondan korkardı.

Öğretmen Öykü kumsalda tekneyi gözlemeye devam ediyordu. Tekne gidiyor,

gidiyor, gidiyor... Tekne uzaklaştıkça uzaklaşıyordu. Öğretmen Öykü kendi kendine söylenmeye başlamıştı: "Köpekler bu kadar uzağa gitmiş olamaz. Emrah yine mi yalan söylemişti? Tekne ile gezmek için bu bir bahane miydi? Kaptan Utku Emrah'a güvenmemekle haklı mıydı? Gerçekten de çok duyulmuş bir olay değildi köpeklerin denize gidip de geri dönmemesi..."

En azından Öğretmen Öykü ve Kaptan Utku daha önce böyle bir şey duymamışlardı. Öğretmen Öykü'nün en sonunda kafası karışmıştı. Tekne denizde gitmeye devam ediyordu. Denizde tekne ilerledikçe, uzağa gittikçe Öğretmen Öykü'de merak uyanıyordu. Tekne görünmeyecek kadar uzağa gitmişti.

Öğretmen Öykü daha ne düşüneceğini bilemiyordu. Yine kendi kendine konuşuyordu:

-Olsun, biz Emrah'a inanıp Kaptan Utku'yu ikna ederek kötü bir şey yapmadık. Kötü bir şey varsa ortada o da Emrah'ın yalan söylemiş olma ihtimali.

Öğretmen Öykü'nün uzun süredir kumsalda olduğunu gören kamp sakinleri de meraklanmışlardı. Öğretmen Öykü'nün yanına gidip ona neler olduğunu sormaya başladılar:

-Ne oldu? Neden bu kadar düşüncelisin?

Öğretmen Öykü, olan biteni olduğu gibi anlattı kamp sakinlerine. Herkes merak ediyordu ne olacağını. Emrah'ın anlattıkları doğru muydu? Doğruysa "İnşallah köpekler kurtulur." diyorlardı. Doğru değilse de artık Emrah'a bir ders vermenin zamanı geldi, diye konuşuyorlardı.

Kamp sakinlerinden Merve sordu:

-Emrah yalan söylüyorsa nasıl bir ders verelim?

Gazeteci Mehmet abi:

-Köyde yaşlı biri var. Emrah da çok güzel boya yapar, onun evini güzelce boyasın.

Yaren usulü ders herkese mantıklı geldi. Bu fikre herkes "Tamam!" dedi. Kamp sakinleri gözden kaybolan tekneyi bekliyordu. Merak ve heyecan gittikçe artıyordu. Vakit hayli ilerlemişti. Tekneyi kimse göremiyordu.

Elinde dürbünle gelen Hasan abi kıyıda biraz bakındıktan sonra:

-Arkadaşlar, tekneyi gördüm. Biraz uzakta ama geri dönüyor.

Herkes sabırla bekliyordu fakat heyecan her geçen dakika artıyordu. Biraz sonra tekne küçük oyuncak bir tekne gibi

görünmeye başladı. Yavaş yavaş kıyıya yaklaşıyordu fakat içinde ne olduğu görünmüyordu. Emrah yalan söylediye bu artık onun problemiydi. Kaptan Utku ve Öğretmen Öykü üstüne düşeni yapmıştı. Biraz sonra bütün gerçekleri öğreneceklerdi.

Zaman geçmek bilmiyordu. Sonunda tekne kıyıya yaklaşmıştı. Kaptan Utku dümenin başında ayakta duruyordu, görünüyordu. Emrah da teknenin ucunda ayaktaydı. Tekne kumsala yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

Evet, tekne kıyıya yaklaştı. Tekneyi hemen çelik halatla bağladılar.

Sonra sürpriz! Tekneden iki tane köpek kumsala atladı. Bunlar Karamel ile Çikolata'ydı. Av köpekleriydi bunlar. Karamel ve Çikolata önce denize doğru koştular. Birdenbire kıyıda durdular. Denize karşı havlamaya başladılar. Belli ki denize kızmış,

denize küsmüşlerdi. Denizden korkmuşlar, duygularını denize karşı havlayarak anlatmaya çalışıyorlardı belki de...

Ya sonra... Sonra ne mi yaptılar? Sonra geldiler, kumsalda onları bekleyen insanların ayaklarına dolandılar, insanların önünde yuvarlandılar, sevgi gösterileri yaptılar. Herkes Çikolata ile Karamel'nin kurtulmuş olmasından dolayı çok mutlu olmuştu.

Hikayenin ya da yaşanmış olan bu olayın asıl kısmı şimdi geliyor. Bu hikayede her şey çok güzeldi ama bu güzelliğin içinde bir güzellik daha var. Hazır mısınız dinlemeye? Hikayemizin daha da güzel kısmını Kaptan Utku anlattı.

Kaptan Utku ve Öğretmen Öykü kampa geri dönmüşlerdi. Tekneyi kumsala çıkarmak biraz yormuştu onları. Yorgunluklarını çıkartmak için çay içiyorlardı.

Kaptan Utku:

-Öykü Hocam açıkçası ben ümidimi kesmiştim. Gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum ama köpekleri bir türlü göremiyordum. Kendi kendime "Emrah yine beni kandırıyor mu?" diye düşündüm. Bir anda denizin açığında oldukça ilerde yüzmeye devam eden iki tane köpek gördüm. Gözlerime inanamadım, bu kadar uzağa nasıl geldiklerini düşünürken yüzmeyi bırakıp oldukları yerde kulaç atmaya başladıklarını gördüm. Yoruldular mı acaba, derken motora tam gaz verdim. Bir an önce onların olduğu yere ulaşmaya çalışıyordum.

Yaklaştığımda görebildim, emin oldum, artık yüzmüyorlardı. Oldukları yerde duruyorlardı. Bu arada iyice yaklaşmıştım, karşımda iki tane av köpeği vardı: Karamel ve Çikolata.

Bir tuhaflik vardı. Karamel yüzmüyordu, kulaç atmıyordu, suyun üstünde duruyordu. Yüzen sadece Çikolata'ydı. Anlayamadım önce ne olduğunu. İyice yaklaşıncaya ne olduğunu anladım. Çikolata arkadaşı Karamel'nin kafasından tutmuş, son gücüyle onu suyun üstünde tutmaya çalışıyordu. Çikolata da oldukça yorgun, nefes nefese kalmıştı. Arkadaşı Karamel öyle yorgun ve bitkin düşmüştü ki yüzmeyi bırakmış boğulmak üzere... Çikolata son gücüyle arkadaşı Karamel boğulmasın, diye uğraşıyordu.

Emrah tekneden atladı, köpeklerini denizden alıp tekneye çıkardı. Köpekler tekneye gelince yorgun ve bitkindi. O arada dikkatimi bir şey çekti. Karamel' in karnında ameliyat izleri vardı. Karamel daha önce büyük bir ameliyat geçirmişti. Bu yüzden Çikolata' ya göre daha çabuk yorulmuştu ama

arkadaşı çikolata her Şeye rağmen denizin
stnde tutmak için çabaladı.

Bak ykw Hoca'm 55 yaşındayım, bunca
yıldır denizlere aılırım, kaptanlık yaparım.
Kışları ustalık yaparım, tamir yaparım. Beni
ağıran herkesin yardımına koşarım ama
daha çok yardım edebileceğimi, insanların,
arkadaşlarımın dertleri için daha çok
yardımcı olabileceğimi ben bugün o iki
köpekten "ikolata ve Karamel" den
ğrendim.

Kaptan Utku ne güzel anlatmıştı
arkadaşlığı, dostluğu, iyiliği... Böyle bir
dostum olduğu için ne mutlu bana! İyi ki
arkadaşımdı Kaptan Utku. Güzellikler,
iyilikler, mutluluklarda ve heyecanlarda
buluşalım...

KAYIP ÇANTA

İstanbul'dayım. On saatlik yolculuk... Boğaz'dan geçiyorum ne güzel... Denizin üstünde uçuyorum sanki. Korkmuyorum. Halatlara bağlanmış bir beton yığınının üzerinden geçiyorum yine de korkmuyorum. Denizin üstünde bir kuş misali ayaklarım yerde kendim havada geçiyorum, ilerliyorum. Bakmaya doyamıyorum manzaraya. Köprü bitiyor, şehrin içinde büyük binalar arasından giriyorum İstanbul'a. Boğaz'ı, İstanbul Köprüsü'nü daha şimdiden özlüyorum. Ne güzeldi İstanbul'a, Boğaz'a bakmak. Deniz ve İstanbul ne kadar da yakışıyordu birbirine. Denizin dalgaları İstanbul kıyılarına "Merhaba!" derken küçük dokunuşlarla, İstanbul da "Merhaba, yarenim, sevdiğim, hoş geldin!" diyordu küçük dalgalara. Rüzgar ben de varım!

demek istercesine ara sıra yükseltiyordu dalgaları.

İstanbul deniziyle, dalgasıyla, rüzgarıyla, gökyüzüyle, kalabalığıyla memnundu halinden.

İstanbul'da "Ordu Tanıtım Günleri" vardı. Ordu ve ilçelerinden tanıtım günlerine katılmak için onlarca insan yola çıkmıştı. 19 ilçe kendini tanıtmak, ürünlerini sergilemek için yola çıkmıştı.

Tanıtım günleri, İstanbul'da Yenikapı semtindeki büyük fuar alanında idi. 19 ilçe burada yer almak için koşturmaca içindeydi. Amaç belliydi: Ordu ve ilçelerini tanımayan İstanbul veya diğer bölgelerde yaşayan insanlara Ordu ilini ve ilçelerini tanıtmaktı.

Ordu ve ilçelerinin yöresel ürünlerini, yemeklerini yapanlar, tanıtıcılar oradaydı. Gıda sektörünün dışında yazarlar, sanatçılar da Ordu'yu temsilen İstanbul Yenikapı'daydı.

Boğaz'ı geçtikten sonra otobüs ve metrobüsle yaptığım uzun bir yolculuktan sonra Yenikapı istikametine gittim. Tanıtım günlerinin yapıldığı alanı bulmakta zorlanıyordum. Neyse ki sonunda Ordu ağızıyla yazılan tabelaları gördüm.

"Aaa! Urdan gidilii!"

"Dey daa!"

Anladım hedefe yaklaştığımı. Biraz daha yürüdükten sonra fuara zamanında ulaşmıştım.

Hazırlıklarımı yaptım. Fuarın açılmasını bekledim. Çok heyecanlıydım. Bu fuar sayesinde hem İstanbul'da yaşayan Ordularla tanışacak hem de diğer bölge insanlarıyla tanışacaktım. Bir yazar olarak bu beni çok heyecanlandırıyordu.

Fuar çok güzel geçmişti. Bir sürü insanla tanıştım. Bir sürü kitap imzaladım. Her şey çok güzeldi.

Fuara giderken kalacak yer arıyordum. Aradığım birçok otel doluydu. Aksaray'da bir otelde kalacak yer buldum. İstesem de istemesem de burada kalacaktım. Burası kalabalıklığıyla beni tedirgin ediyordu fakat fuara en yakın yer de burasıydı.

İlk gündü. Fuar saat 22.00'de bitti. Sonra otele gittim. Bavulumu otelde bırakmıştım. Karnım acıkmıştı, yemek yemek için dışarı çıkmıştım. Bir sürü lokanta vardı. Daha sonra zevkime uygun bir lokanta lokanta buldum ve orada yedim yemeğimi.

İstanbul'daydım, gezilebilecek en güzel şehirdeydim. Otele dönmeden önce Aksaray'da biraz gezeyim, dedim. Sonra Taksim'e geçerim, diye düşündüm. İstanbul'un en gözde yeriydi Taksim.

Aksaray sokaklarında dolaşıyordum. Türk'ten fazla turist vardı sokaklarda.

Yürürken bir taraftan farklı farklı insanlar geçiyordu yanımdan. Kendimi yabancı hissediyordum. İngilizce konuşan insanlar vardı oturup çay içtiğim yerde. Türkçe konuşan tek bendim. Garsonları da İngilizce konuşuyordu müşterileriyle. Farklı ülkelerden oldukları belliydi müşterilerin.

İstanbul'u bilmiyordum. Sokaklarda geziyordum. Otele geri dönmeye çalışıyordum fakat sokakları karıştırmıştım. Farklı bir sokaktaydım. Etiyopya Kafeteryası yazan bir tabelanın önündeydim. Saçları örgülüydü kız çocuklarının ve erkeklerin. Sakin ruhlu insanlardı, kendi hallerindeydi artık otele geri dönmek istiyordum. Kalacağım oda çok güzel değildi. Camı açtığım zaman gördüğüm manzara yangın merdivenleri ve duvardı. Hani

İstanbul'dayım ama manzara Boğaz falan değildi. Sadece bir duvar, bir demir yığınıydı manzara.

Ben yine de her şeye rağmen otelime geri dönmek istiyordum. Aşırı kalabalıktan rahatsız olmuşum. O yüzden uslu bir çocuk gibi pijamalarımı giyip bir an önce otelimdeki odamda yatmak, uyumak istiyordum. Acele ediyordum manzarası olmayan odama ulaşmak için.

Üç gün kaldım otelde. Sabah 08.00'de otelden çıkıyor, fuara gidiyor, gece 22.00'de fuar kapanınca otele geri dönüyordum. Fuardan dönerken sıkılgan bir şekilde geçiyordum sokakları. Üç günlük vaktim otel ile fuar arasında geldi geçti.

Son gündü. Otelden ayrılmam gerekiyordu. Sabah erken saatlerde odamdaki tüm eşyaları toplayıp odayı boşalttım. Resepsiyona üç günlük hesabımı

çıkarttırdım. Otel parasını ödeyecektim. Yanımda el çantam vardı. Hani şu iş adamlarının kullandığı büyük el çantalarından. Çantanın içinde büyük bir cüzdanım vardı. Koyun derisinden yapılmış cüzdanımı çıkarttım. Kredi kartımı verdim. Bavulum yanımdaydı. Bavulumu rahat taşımak için bavulun üstünde bulunan çek çek kısmını çektim. Bavulumla çekecek arasındaki boşluğa çantamı koydum. Öyle hatırlıyorum. Bavulumun üzerine bir de montumu koydum. Kimse çantamı görmesin, çalmasın, diye. Ne de olsa burası İstanbul ve Aksaray! Yabancı uyruklu insanların çok fazla bulunduğu, yaşadığı bir yerdi burası ve ben bu insanlara güvenmiyordum.

Otelden çıktım. Ben, bavulum, el çantam ve montum. Otelden ayrıldıktan sonra yaklaşık 1 kilometre yürüdüm. O sabah soğuktu İstanbul. Çok üşüdüm, rüzgar

Boğaz'dan içeriye doğru esiyordu. İstanbul'un her semtini üşütüyordu rüzgar. Ben de bu soğuk havadan nasibimi almıştım. Çok üşüyordum. Bavulumun üzerindeki el çantamı saklamak için kullandığım montumu elime aldım, giydim. Bir an durdum, kaldım. Bavulumun üzerinde, bavulum ile çek çek arasındaki boşlukta çantam, olması gerektiği yerde yoktu.

Nedense hiç panik yapmadım. Kendimden çok emindim. Az önce ödeme yapmıştım ya otele. Tabii ya! Kredi kartından ödeme yaparken çantamdan cüzdanımı çıkarmış, içinden kredi kartımı almış ve ödeme yapmıştım. O esnada resepsiyonda, otelin girişindeki masada unutmuştum çantamı.

Tüh ya! 1 kilometrelik yolu tekrar yürüyecektim. Vakit kaybı olacaktı. Fuarda beni bekleyen okuyucularım vardı. Benden aldıkları kitapları imzalayacaktım.

Okuyucularıma bir gün önce söz vermiştim. Erken gidecektim fuara ama şimdi beni bekleyeceklerdi. Otele geri dönüp otelden çantamı almak zorundaydım. Ondan sonra gidecektim fuara, biraz geç kalacaktım ama neyse artık.

1 kilometrelik yolu tekrar yürüdüm. Otele geldim. Resepsiyon görevlisine bana çantamı verir misin? dedim.

Resepsiyon görevlisi:

-Hoca'm burada çanta unutmadınız.

-Arkadaş, az önce ödeme yaparken unuttuğum çantayı soruyorum.

Resepsiyon görevlisi:

-Siz burada çanta unutsaydınız görürdüm.

-Kardeş yapma! Az önce ödeme yaparken şurada unutmuşumdur. Haydi, bana şaka yapma! Ver çantayı!

Resepsiyon görevlisi:

-Hoca'm çok ciddiym. Siz burada çanta unutmadınız. Unutsaydınız görürdüm ve o çantayı sizin için saklardım.

-Peki! Ama benim çantam nerede olabilir?

Resepsiyon görevlisi:

-Hoca'm çantanızı düşürmüş ya da çaldırmış olabilirsiniz.

-Eyvah! Eyvah! Yanarım kardeş!

Resepsiyon görevlisi:

-Hoca'm sakin olun.

-Kardeşim, çantamda cep telefonum var. Telefonunu ver de telefonumu arayalım. Belki birisi bulmuştur. Haydi, arayalım!

Resepsiyon görevlisi:

-Hoca'm burası İstanbul.

Telefonunu bana vermeyecek misin?

Resepsiyon görevlisi:

-Yok, Hoca'm! Telefonumu size veririm ancak Aksaray'da, İstanbul'da birisi bu çantayı buldu mu çantanın içindeki değerli eşyaları alır. Cep telefonunu telefoncuya satar hatta parayı alır, çantayı çöpe atar.

-Yapma, kardeş! Kimliğim, kredi kartlarım telefonum, param, bilgilerim, belgelerim hatta daha sonra çıkacak olan kitaplarımın özetlerinin olduğu defterim bile bu çantadaydı. Benim için büyük bir kayıp.

Bunun üzerine resepsiyon görevlisi telefonunu bana verdi. Ben büyük bir umutla başka bir telefonda kendi telefonumu aradım. Çaldı, çaldı, çaldı...

Kimse bakmıyordu telefona. Umut dünyasıydı. Tekrar aradım, tekrar, tekrar...

Telefonum acı acı çalıyor ama kimse cevap vermiyordu. Çantamdan ümidimi kesmek üzereydim. Moralim bozulmuştu.

Son bir çare otelden çıktım. Az önce yürüdüğüm yollarda hızlı hızlı yürümeye başladım. Çantamın düşmüş olabileceğini düşündüm. Caddeleri tek tek dolaştım, kaldırımlara baktım, park halindeki arabaların altına baktım, çöp tenekelerine baktım, dükkanlara baktım ama çantamı bulamadım. Tek bir iz yoktu çantamdan.

Sabah mahmurluğu çökmüştü bütün İstanbul'a. Bana mahmurluğun ötesinde garibanlık ve yalnızlık çökmüştü. Bütün param çantamdaydı. Kimliğim, kredi kartlarım, yeni yazdığım kitaplarımın notlarının olduğu defter, her şey çantamdaydı. Her şeyimi kaybettiğimi düşünüyordum.

İstanbul'u tanımıyor, bilmiyordum. Tanıdığım çok azdı. Telefonum yoktu. Kimsenin numarasını ezbere bilmiyordum. Arayabileceğim hiç kimse yoktu.

Gidebileceğim bir yer de yoktu. Aklıma gelen tek şey otele geri dönmekti.

Bu düşüncelerle otele geri dönmeye çalıştım. Ezbere yürüyordum. Etrafımdakileri görüyor fakat algılayamıyordum. Yavaş ve düşünceli adımlarla otele geri dönüyordum. Düşünüyordum, üzülüyordum. Bir yandan da "Vardır bir hikmeti." diyordum. Olan olmuştu. Olması gereken olur. Olanı anlamak gerekirdi.

Otelin giriş kapısıyla aramda 15 metre kalmıştı. Bu üzüntümün, bu çaresizliğimin adını koyacaktım artık. Polisten yardım isteyecek ve bir şekilde evime dönecektim. Sen nasıl güzel bir mesafesin 15 metre? Bir insan 15 metrede ne öğrenebilir ki?

Bir tane kara adam elinde benim çantam 15 metre ötemde otelin kapısından içeri

giriyor. Koşarak gittim arkasından. Beni bekliyordu resepsiyonda.

Ben sokaklarda koşarken bu kara adam çantamı bulmuş, çantamın ön gözünden telefonumu almıştı. Cep telefonumda kayıtlı olmadığı halde az önce arayan son numaraya geri dönmüştü. Telefonu, benim az önce telefonunu kullandığım resepsiyon görevlisi açmıştı.

Kara adam:

-Bu çantayı ve telefonu yolda buldum. Bu numaradan da en son siz aramışsınız.

Resepsiyon görevlisi:

-Evet! Evet! Otel müşterilerimden biri kaybetmişti çantasını. Onun için aramıştık.

Kara adam:

-Otelin adresini verirseniz çantayı getirebilirim.

İşte böyle olmuştu çantamın otele gelişi. Kara adamla buluştuğumda çok mutlu olmuştum. Kendisine para teklif ettim ama kabul etmedi. Benim için yoruldun en azından yemek yiyelim, dedim onu da kabul etmedi. Teşekkür edip çekti, gitti.

Otelden çıktım. Koştura koştura fuara gidiyordum. Bir an "Dur!" dedim kendime. "Koşma artık! Dur! Sen bu sabah ne kadar güzel bir olay yaşadın. Dur ve dinle!"

Bulduğum ilk çay ocağına oturdum. Yaşadığım olayın tadını çıkarmak istiyordum. O arada bir deli gidip geliyordu çay ocağına. Çay istiyordu ama kimse ona çay vermiyordu. Çaycının da günahını almayalım. Belki de deliden bıkmıştır. Çaycıdan sürekli çay istemiştir. Takıntılıydı bizim deli. Hareketlerinden belliydi.

Bu sabah çok mutluydum. Sabah büyük bir iyilik yapılmıştı bana. Kalbim yerinde

durmuyordu. Bir an az önce yaşadığım olay tekrar geldi aklıma. Deliyi masama çağırdım. Çay içtik, tost yedik. Zorlandık biraz konuşurken ama sonra ortak bir konu bulduk. Hesabı ödemek için çaycının yanına gittim. Hesabı öderken biraz fazla para verdim çaycıya. Çaycı niye fazla para verdiğimi sorduğunda benden sonra deli gelirse ona çay vermesi için olduğunu söyledim.

Artık fuara gitmeliydim epeyce geç kalmıştım. Fuarın son günüydü. Katılım çok fazlaydı. İlgiden çok memnundum. Bir yandan okuyucularıyla sohbet ediyor bir yandan da kitaplarımı imzalıyordum. Bir fuar daha bol sohbet ve imza ile bitmişti.

Fuardan sonra bir seyahat acentesine gittim. Küçük bir otobüsle otogara doğru yolculuk yapıyordum. Küçük otobüsümüz her mahalleye uğruyordu, yolcularını alıyordu.

Bir durakta durmuştuk. Telefonumdan çok önemli bir yazı okuyordum. Bir an gözüme büyük bir bavul ve birkaç koliyle uğraşan teyze ilişti. Muavin de teyzeye yardım etmiyordu sanki. Göz ucuyla görmüştüm her şeyi. Bu sabah olanlar tekrar geldi aklıma. Telefonu hemen bıraktım. Otobüsten aşağıya indim. Teyzeye yardım ettim, çok memnun oldu, teşekkür etti bana. Ben de çok mutlu oldum.

Ah be kara adam! Sen sabah sabah ne kadar güzel bir zincir başlattın. Mutluluk zinciri, sevgi zinciri, iyilik zinciri...

Sen sabah beni mutlu ettin. Senden sonra ben bir deliyi, bir çaycıyı, bir teyzeyi mutlu ettim. Belki de benden sonra da o çaycı ihtiyaç sahibi birkaç kişiye bir şeyler ısmarlamıştır. Belki o teyze evine döndüğünde mahalledeki birkaç kişiyi mutlu etmiştir. Çaycının mutlu ettiği bir başkasını,

teyzenin mutlu ettiği bir başkasını, o başkaları da bir başkasını mutlu ede ede belki de o sabah tüm dünyayı dolaşan bir sevgi, bir mutluluk, bir iyilik oku kalpten kalbe dolaşmıştır.

YAZARLAR:

Sadrettin ERTEK

Derya KILIÇ

ÖZGEÇMİŞLER

Sadrettin ERTEK

Çocuk edebiyatı alanında ilk basılı eseri olacak olan Sadrettin ERTEK; 1980 yılında Erzurum'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Erzurum'da, yükseköğrenimini Atatürk Üniversitesi'nde tamamladı.

2004 yılında Bitlis Güroymak'ta sınıf öğretmeni olarak Milli Eğitim Bakanlığında göreve başladı. 2022 yılında Anadolu Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümünü, yine aynı yıl Başkent Üniversitesi'nde Eğitim Yönetimi alanında yüksek lisanını tamamladı. Halen MEB'de öğretmen olarak çalışmaya devam etmektedir.

Derya KILIÇ

Çocuk edebiyatı alanında ilk basılı eseri olacak olan Derya KILIÇ; 1982 yılında Ordu'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Ordu'da, yükseköğrenimini Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Müzik Öğretmenliği bölümünde tamamladı.

2005 yılında Ordu Aybastı'da müzik öğretmeni olarak Milli Eğitim Bakanlığında göreve başladı. Halen MEB'de öğretmen olarak çalışmaya devam etmektedir.